

GUMP

A watercolor illustration of two Chihuahuas. The dog on the left is smaller, white with tan patches, and wears a yellow daisy lei. The dog on the right is larger, tan with a white blaze, and wears a brown bandana with white stars. The background is a soft sunset sky with birds and butterflies.

JSME DVOJKA

PŘÍBĚH PSÍ PRAVDY, NADĚJE A LÁSKY

FILIP ROŽEK

GUMP

JSME DVOJKA

GUMP

JSME DVOJKA

PŘÍBĚH PSÍ PRAVDY, NADĚJE A LÁSKY

NAPSAL FILIP ROŽEK
ILUSTROVALA WERONIKA GRAY
A LENKA ŠIMKOVÁ

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Filip Rožek, 2023
Illustrations © Weronika Gray, Lenka Šimková, 2023
Cover © Weronika Gray, 2023
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3909-7 (pdf)

Gump. Mnohokrát jsem si vzpomněl na chvíli, kdy mi zhruba před čtyřmi lety volal kamarád, že si přečetl příběh o jednom ztraceném psím klukovi a že by se mi určitě hodně líbil.

Abych teď trochu mluvil Gumpovou řečí, myslím si, že i já jsem tenkrát měl ten čuch a věděl jsem, že tenhle příběh nebudou milovat jenom děti a pejskaři, ale že si ho zamiluje skoro každý. Můžu s velkou hrdostí říct, že jsme moc rádi, že Gump je součástí rodiny našeho nakladatelství, a doufám, že i my jsme součástí té jeho.

Petr Dobrovský s rodinou

Během života občas vzhlížíme k různým osobnostem, vytváříme si vzory, vyhledáváme guruy, kteří nás v něčem mají oslovit. Zároveň tím, kdo nám také má v životě rozhodně co povědět nebo naučit, je pes. A mnohdy dokonce více než člověk, protože je přímý, nepřetvařuje se a ještě k tomu je věrný až do konce. Gump je toho jasným důkazem a já jsem rád, že jeho příběh si našel pokračování...

Zbigniew Jan Czendlik – Křížek

Jsou to víc jak čtyři roky, kdy mi tenhle psí kluk změnil život.

Beru jako velkej dárek toho svýho života, co všechno jsem díky Gumpovi mohl prožít. Poznat a pochopit. Možná jste mě někde zaslechli, jak odpovídám na otázku, jestli bude Gump dvojka.

Vždycky jsem jednoznačně tvrdil, že nebude. Smál jsem se tý otázce a říkal, že dvojky většinou vznikají, když producentům nebo autorům dojdou peníze. No, peníze nedošly a dvojka přeci jen vznikla. Stala se jedna osudová a podstatná věc, která celej ten Gumpův příběh posunula dál. Jeden telefon s režisérem F. A. Brabcem, který to v tý mý hlavě postupně změnil. Nebylo to hned a asi týden jsem přemýšlel, jak Františkovi odpovím, že se mi do pokračování moc nechce a nic nového mě nenapadlo.

Ale během jedny noci, kdy jsem skoro nespál, se ve mně ten příběh otevřel, jako kdybych se zpátky vrátil do baráku, ze kterýho jsem se před několika lety odstěhoval, a zjistil, že jsem tam byl vlastně šťastnej.

Do baráku, kde žil Běďa a Oříšek a celej tenhle Gumpův psí svět.

Filip Rožek

Tady Gump. Pamatujete si ještě na mě? Je to hodně dní, co jsem se neozval, já vím. Ale byl jsem šťastnej. A když je pes šťastnej, tak stejně jako člověk nic jinýho nepotřebuje. Byl jsem s Bédou. Zažili jsme toho za poslední dobu tolik, že kdybych vám to všechno měl vyprávět, tak vás to už nebude bavit. Žijeme jeden pro druhýho a jezdíme tou velkou plechovou krabicí, který skřípaj kola, kam nás napadne. Podobná plechová krabice mě jednou od Bédi odvezla, vždyť víte. Ale na to už si nechci pamatovat, to je jinej příběh a už se stal. Nemám žádný strachy, protože Béda se taky ničeho nebojí. A když se ničeho nebojí váš milovanej člověk, tak vám s tím vašim strachem v hlavě pomáhá.

Jedeme zase někam po těch železnejch čárách a pod zadkama nám to poskakuje.

„Za chvíli, kluku, budeme vystupovat. Tady to je kraj mýho dětství, tady jsem se narodil. Už jsem vážně asi starej blázen, protože nikdy jsem sem žádnou ženskou nevzal a teď sem jedu s tebou.“

Ty ocelový kola zahvzdaly, že se mi až zkroutilo ucho, pak to cuklo a my do sebe narazili. To nás rozesmálo. Jsme tady. Velký ocelový vrata se otevřely a ta plechová krabice nás ze svý pusy vypustila ven.

„Nebyl jsem tady asi padesát let. To je několik tvých životů dohromady, Gumpe.

Vy psi máte jednu obrovskou nevýhodu, ten váš život je tak strašně krátkej. A když se člověk do vás zamiluje, když zjistí, že jste vlastně nejlepší člověk, kterýho poznal, tak mu strašně brzo odcházíte, ale je to naštěstí to jediný, co je na vás nedokonalý.“

Béďa mi dal pusu na čumák a vyšli jsme prachovou cestičkou k nejbližším barákům. Za každým plotem tam štěkal pes a ve vzduchu voněly krávy.

Když jsme došli na místo, kde kolem nás byly všude ty malé bílé baráčky, tak se Běda usmál.

„Tady je moje doma, Gumpe. Táhle v tom baráku jsem se narodil. Máma mě vždycky vozila v podobný kárce, ve který jsem jako štěňátko vozil já tebe. Pamatuješ si na to ještě?“

No jasně, že si to pamatuju. Tenkrát to bylo zase moje doma. Ta rezavá kárka plná Bědovejch věcí byla celej můj domov. Teprve postupně pes zjistí, že jediný jeho doma je vedle jeho člověka. Ty místa a věci kolem mi byly úplně jedno.

„Tady se snad úplně zastavil čas. Těch padesát let jako by bylo včera. Jako bych viděl svého tátu, jak jde táhle s pivem a já ho pak doma upíjím.“

Chvíli jsme tam spolu ještě chodili a Běda mi ukazoval, co všechno jako dítě dělal a kde byly jeho tajný místa. Bunkr na strozech a starou lavičku, na kterou chodil s holkama.

„Táhle na tom kopci jsem dal svojí první holce pusu. Pojď, vyškrábeme se tam.“

A Běda vyšel proti kopci. Za chvíli se ztratila pěšinka a Běda musel po čtyřech vylejzat prudkou strání.

„Jestli tohle vydejmám, tak to bude zázrak.“

Zaháknul mě za vodítko a já mu pomáhal se na tu stráně vyškrábat.

Když jsme vyšli nahoru, byl Běda bílej jako stěna.

„Tak tohle jsme, kamaráde, přehnali. To nevím, jestli mi ta první pusa za ten vejšlap sem stála.“

A Běda se rozkašlal a držel se za srdce.

Zpátky už cesta nebyla tak hezká jako sem. Jeli jsme tou plechovou krabicí a Běda na mně měl položenou ruku. Chvíli horkou a chvíli studenou jako led. Věděl jsem, že se něco stalo.

